

ГАННА БУЗДЕРЕВИЧ

ЛИСТ ДО МАТЕРІ

Прости, матусенько, прости,
Одна залишилась в нас ти.
Ми знаєм, молишся за нас
Ти повсякденно, повсякчас.

Як ми маленькими були,
Скільки ночей не спала ти.
Остання зірка догора...
Ти на спочинок ще не йшла.

Прости нас, матінко, прости,
А вже у школу дітям йти
І всім обід нам готувать,
Ще й господарку доглядать.

Ми виростали, мов вві сні,
У теплім батьківськiм гнізді.
Так гарно й любо нам було,
Нас обминало всяке зло.

З молитвою ти на устах
У світ-життя нас повела,
Просила в Господа й святих
Щастя й долі для нас всіх.

А нині ми далеко всі,
В ріднім краю іна чужині,
Ти бачиш нас, а ми тебе
На фотографіях і в сні.

Є в тебе внуки, правнуки вже є,
Як ще віддячитись за все тобі?..
А ти у відповідь нам всім:
«Таке життя земне, діти мої,
Я вас чекаю, приїжджайте в рідний дім».

Зійдеться знову вся рідня
До свого рідного гнізда,
Там буде щастя, радість, сміх,
Прости, ріднесенька, дітей своїх.

Вересень 2009 р.

МАНДРІВКА В КАЗКУ

В дитинстві казку полюбила,
Із нею ми ся подружили.
Казковий світ – то світ надії,
Там дійсністю стають всі наші мрії.

Так було завжди у дитинстві
І в юності було моїй.
Думки казкові, веселкові
Живуть і нині в серденьку моїм!

Метеликом хотіла стати,
Щоб кожна квіточку обняти,
Попестити й поцілувати,
Росу з них ранком позбирати.

Щоб кожна квіточка всміхалась,
Ніколи їх краса не в'яла,
Щоб завжди літечко буяло
І тепле сонечко сіяло.

Хотіла феєю я стати
У світ казковий мандрувати,
Поріг його переступити
І чудеса для всіх творити.

І мавкою хотіла стати
У лоні лісової краси.
І з принцом все життя прожити
Там, де немає суєти.

Орлині крила хочу мати,
Щоб до небес і в даль літати.
І прилітати на Україну,
Де маю милу я родину.

Там мої діти і онуки:
Степанчик – старший, Іванко – менший,
Й Софієчка маленька,
Як теє сонечко ясененьке.

Якби зозулею я стала,
Я б довгих і щасливих літ всім накувала:
В ріднім краю й на чужині,
Бо з казкою дружу донині.

Жовтень 2009 р.

ЮЛЯ БАСАРАБ-ДУДКО

Моя блакитноока і свята,
Моя чарівна, мила Україно,
Лиш той своєю гідністю зроста,
Хто не злякався підняти із руїни
Тебе, стражденну. Поклик боротьби
Не залишив байдужим мого серця.
І бились мужньо до загибуні ми,
Багато хто поліг на полі Герцю.

Моя чорнявокоса і свята,
Моя ти незрівнянна і глибока,
Ми будем битись за твої жита,
І ти не будеш бідна й одинока.
Ми будем битись за твої ліси,
За цвіт вишневий у садах квітучих.
І у серцях ми будемо нести
Високий злет твоїх пісень могутчих.